

en Udgift paa 1 Mill. aarlig i nogle faa Aar skulde være ødelæggende, kan jeg ikke tro. Jeg kan heller ikke forstaa det, naar man ser hen til, at man derved tilfredsstiller en virkelig Trang.

Som allerede antydet indeholder Forslaget 3 Arter af Arbejder, Havneanlæg, Moleanlæg og Høfdeanlæg. — Hvad Skagenshavnen angaar, er det jo bekendt nok, at den i det andet Ting har været Genstand for en ret streng Kritik, og vi have i Dag fra det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) hørt en Genklang deraf. Jeg indrømmer, at Forslaget kan udæske til en saadan Kritik, og jeg skulde selv finde mig fristet til at fremsætte et Par Vittighedsbemærkninger om en Vestkysthavn, der lægges paa Østkysten, men jeg skal dog afholde mig derfra og tværtimod sige nogle anerkendende Ord til Fordel for Skagens Havn, idet jeg i det hele slutter mig til den højtærede Ministers Udtalelser i saa Henseende. Blandt disse skal jeg særlig understrege, at det jo er givet, at en Fiskerihavn ved Skagen vil komme til at ligge ved vort allerstørste Fiskerleje. Men ikke blot det, den vil tillige komme til at ligge ved vort allerrigeste Fiskevand, næsten umiddelbart derved. For det tredje har der i lange, lange Aarrækker været stærke Krav fra Skagens Side om at faa en Havn. Jeg har efter mit Kendskab til Sagen heller ikke nogen Tvivl om, at der virkelig er Trang dertil. Nu skal jeg ikke nægte, at en Havn beliggende ved selve Vestkysten, helst midtvejs paa den store havneløse Kyststrækning mellem Skagen og Esbjerg, vilde være til endnu mere Nytte, og at der maaske vilde være endnu større Trang dertil. Det vil jeg være den sidste til at benægte, men paa den anden Side maa man dog, især naar de finansielle Spørgsmaal skulle, som det synes, spille en saa stor Rolle, i første Række tage Hensyn til dem. Det vil jo vides, at en tidligere Vestkysthavnekommission — ikke den sidste, men, saa vidt jeg ved, den forudgaaende, der var nedsat med den specielle Opgave at skulle forsøge at fremkomme med Planer til Fiskerihavne paa selve Vestkysten — fandt en hel Del Steder, som den troede mer eller mindre at kunne anbefale. Den ledsagede sine Forslag derom med Overslag over Bekostningerne, og hvis jeg mindes rigtigt, bevægede disse Overslag sig mellem 11 og 18 Mill. for hver Havn, og det var dog vel at mærke kun smaa Fiskerihavne og ikke Trafikhavne. Jeg tør nu vel antage, at hvad der har bevæget den sidst nedsatte

Kommission og derefter den højtærede Minister for offentlige Arbejder til at vælge Skagen, har været den i Forhold til de af mig her nævnte Summer saa eminent billige Anlægssum for denne Havn, der efter Beregningen kun skulde koste $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Det er unægtelig ogsaa et stærkt Moment til at vælge den Havn. Og dette Moment sammen med de andre, jeg allerede tidligere har fremført, synes mig at bevirke, at Sagen stiller sig saaledes, at Skagens Havn tiltrods for al Kritik har en ikke ganske ringe raison d'être.

Om Læmolerne kan jeg heldigvis fatte mig kort; de have jo i det andet Ting og tilsyneladende her i Dag i lige Maade, efter hvad vi have hørt af det ærede Medlem for 8de Kreds (Johnsen), været, om jeg saa maa sige, Kælebørn. Jeg vilde blot ønske, at disse Læmoler maatte komme til at svare til de store til dem nærede Forventninger, hvad jeg just ikke er saa aldeles overtydet om. Og jeg er derfor glad for, at man kun har stillet Forslag om to Læmoler for derefter gennem Erfaringen at overbevise sig om deres virkelige Nytte. Der er nok henvist til, at deres Nytte neppe er tvivlsom, thi Læmolen ved Hirtshals har jo vist, at den har en ret betydelig Beskyttelsesevne for Landet bag den. At den har vist det, tør jeg ikke benægte, jeg tror det ogsaa, men man maa ikke overse, at denne Læmole ligger mod Nord, ud mod Skagerak og overfor et svagere Farvand, hvor Norge giver Læ. Det er langt fra sikkert, at Læmoler ud til det aabne Vesterhav ville virke lige saa heldigt. Men vi ville haabe det, og jeg er glad for dette Forslag.

Forslaget om Opførelse af Høfder paa den nordre Limfjordstange har man derimod i det andet Ting ikke taget saa blidt paa. Medens Læmolerne have været Kælebørn, have disse, tør jeg nok sige, været kaldt vore Smertensbørn, og man har ogsaa haft en vis Tilbøjelighed til at behandle dem som Stedbørn. At en saadan Stemning paa en vis Led kan opstaa, forstaaer jeg i øvrigt let. De Høfder, som allerede ere opførte, have nemlig kostet en Masse Penge; jeg antager henimod en Snes Mill. Kroner. Den Ravage, der til enkelte Tider er overgaaet enkelte Høfder, har hos mange frembragt den Opfattelse, at Høfderne ere i høj Grad unyttige, og at man derfor har kastet disse store Summer i Vandet. For den, der imidlertid længe, nøje og omhyggeligt har fulgt hele Kystsikringsgangen, vil det sikkert stille sig ganske anderledes. Jeg er nær ved at